

side

9

HUNDEN

Smukkeste er den hvide setter måske i stram stand en septemberdag på stubben.

Tekst: Hans Peter Clausen

Foto: Harris Jensen

ENGELSK SETTER

Eller som også benævnes ”den hvide setter”. Noget af det første, man læser i standarden for engelsk setter, er at det skal være en smuk ”overstrømmende venlig og godmodig hund” og det skal vi som avlere holde fast i. Det er en middelstor hund med stramme linier, elegant i fremtræden og bevægelser.

Hovedet skal være båret højt, det skal være langt og rimeligt tørt. Ofte påpeger udstillere eller tilskuere, at linierne i hovedet ikke er parallelle, men det står der ikke noget om i standarden, modsat gordon - og irsk setter. Det er selvfølgelig ønskeligt, men ofte er det ikke tilfældet, især ikke for hanhunde.

Biddet skal være med fuldt tandsæt og komplet saksebid, hvor de øverste fortænder overlapper foran de nederste, og tænderne står vinkelret på kæberne. Tænderne skal glide tæt forbi hinanden. Enkelte hundeejere tror, at bare der er ”en kant, som man kan mærke med en negl”, så har hunden ikke tangbid, men det er ikke korrekt.

Stoppet på vores hunde er også ”svingende”. Det skal ikke være så markeret, som på en gordon setter, men der skal være et tydeligt stop. Næsepartiets længde skal være samme som skallens længde, og skallen må under ingen omstændigheder være for bred eller for grov.

Kroppen skal være lidt længere end skulderhøjden, men ikke for lang i ryg/lænd, hvilket kan medføre at den bliver ”blød i ryggen.

Helhedsindtrykket på den engelske setter skal være en fryd for øjet, en smuk og i alle henseende en velbygget hund med stærke velstillede og godt vinklede lemmer, der i helhed giver fart og smidighed.

Enkelte hunde/stammer er begyndt at have

noget stejle vinkler både for og bag. Det giver som oftest lidt kortere bevægelser og momentvis en stikkende aktion. Hvis skuldrene ikke er tilstrækkeligt tilbagelagte, kan hunden ikke strække ordentlig igennem/frem på forbenene, og aktionen bliver kort, både i ringen og på marken.

Bagparten er også meget vigtig, et alt for stejlt kryds kan igen have stor indvirkning på afspark og derved fremdriften og dermed på fart/stil. Disse ting gælder ikke bare for engelsk setter, men også for de øvrige beslægtede racer.

Pelsen skal være smuk, ikke for krøllet og af passende længde uden alt for lange faner. ”Den hvide setter” tolker jeg sådan, at mere end halvdelen af hunden uanset farvekombinationerne skal være hvid. Desværre er en del af vores hunde ved at være for mørke, nogle næsten sorte, og det er ikke ønskeligt. Det skal under ingen omstændigheder diskvalificere hunden, men bør trække en præmiegrad.

Øjenfarven skal være så mørk som muligt ligesom omgivelserne omkring øjne og næsen/læberne ikke bør være for ferske/lyse. Størrelsen på vores hunde er efter mange år på et fornuftigt stadi begyndt at gå lidt i den forkerte læs nedadgående retning. Vi bør tilstræbe at holde en mindste størrelse for tæver på 57 – 60 cm og hanhunde på 60 – 63 cm. Der skal samtidigt heller ikke være tvivl om kønspræget på en hund. Disse mål er som bekendt lidt under de højder, som FCI skriver, men er blevet praktiseret ved udstillinger her i landet og i Norden længe. Der har været tiltag til at få standarderne tilpasset, men indtil nu forgæves.

Erik Petersen skrev i forbindelse med racebeskrivelsen af gordon setter problemer

omkring showdogs, noget som også den engelske setter er ramt af. Man ser herunder store ofte groft byggede hunde med lange faner helt til gulvet, lange hængende ører som på en spaniel og med noget rette vinkler både for og bag. Ofte er hundene over maxmålene efter FCI-standard, men det nævnes sjældent. Det er så absolut ikke en ønskelig type og bør bedømmes hårdt i udstillingsringen.

Hvad ser en dommer på?

Kort sagt alt. Dommeren har selvfølgelig racens standard at gå efter og skal efterleve den på bedste vis, men dertil skal man lægge dommerens individuelle vurdering af hundens kvaliteter og evt. fejl, der giver slutresultatet. Jeg har personligt to store ”kæpheste” – temperament og bevægelser. Det nytter ikke noget, at have en ”billedskøn hund”, hvis ikke de to ting er i top. Vi ønsker ikke hunde – uanset race – med dårligt temperament eller dårlige bevægelser.

Udstillingsdommerens vurdering er altid individuel, vi lægger måske vægt på forskellige ting, men som oftest giver det næsten samme resultat.

Jeg er som tilskuer til udstillinger blevet forespurgt et par gange: - Hvordan kan det være, i sidste uge/måned vandt min hund det hele og i dag fik den en blå/gul sløjfe?. Udstillerne mener formentlig dermed, at dommerne ikke dømmer ens. - Det kan jo ikke være så svært, vel!

Det er i hvert enkelt tilfælde en subjektiv vurdering, som dommeren giver en hund og det er noget at svare. En anden er måske, at den dag hunden ”vandt det hele”, præsenterede den sig bedre og føreren fik det bedste ud af hunden.